

SVEDOMIE
TEMNEJ
ČASTI

KATARÍNA
SOYKA

Katarína Soyka
SVEDOMIE TEMNEJ ČASTI

© HYDRA 2016
© Katarína Soyka 2016

Obálka: Jitka Šenkeříková
Grafická úprava: Martin „Cuco“ Luciak

Redakčná a jazyková úprava:
Romana Sándorová
Miroslava Pagáčová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

20. publikácia, prvé vydanie 2016

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-35-9

Svedomie
TEMNEJ
Časti

vydavateľstvo
HYDRA

Veľmi ťažko zháňala snehomilku. Obzvlášť teraz uprostred sparného leta. Vytvorila jej zimný kútik v najposlednejšom rohu pivnice a snežila na ňu. Práve keď ju konečne vypestovala...

Pokrčila ramenami a hodila ju do kotla. Pokrútila hlavou, ruky si otrela do sukne a pomiešala jemne bublajúcu zmes na ohni.

Odzrazu sa niekto pokúsil rozvaliť jej dvere. Aspoň teda obyčajne sa určite neklope nohami. Prudko sa zvrtila od ohňa a hľadela na drevo otriasajúce sa pod náporom úderov. Dvere sa rozleteli, na ich prahu zastal Dobrog v celej svojej ozrutnej kráse.

No, krásé.

Zarastený a prerastený grobian, ničomný zlodej, s ktorým ju svojho času spojil osud – vtipkár. Dlhovala mu odplatu za záchranu života, inak by mu nikdy nedovolila vstúpiť. Smrdel aj spoza dverí, čo sa ich otvorením ešte zhoršilo. Napriek letným horúčavám, na pravé poludnie, mal oblečenú vestu z kožušiny, v ktorej sa strácali jeho dlhé kučeravé vlasy hnedočiernej farby a brada. Ťažko bolo obe časti od seba odlíšiť, splývali a len vďaka výraznému nosu trčiacemu do priestoru sa dalo odhadnúť, ktorým smerom sa práve pozerá. Tučné líca jeho oči úplne pohlcovali.

Deine sa dokonca zazdalo, že smrdí o čosi viac, než obyčajne. Zahľadela sa na kus začadeného údeného, ktoré dotiahol so sebou. Dymilo sa z neho. Smrad spá-

leného mäsa predsa trochu zmenšoval Dobrogovu vinu v tejto veci. Ale načo k nej dotiahol toľko mäsiska? Hádam si nemyslel, že mu ho uvarí?

Nie, taký hlupák nikdy nebol. Dobre vedel, že mladá čarodejnica pri kotle visiacom na ohni, neznamená prípravu chutného pokrmu.

„Čo neotváraš!? Pozvi ma ďalej!“ okríkol ju hromovým hlasiskom namiesto pozdravu.

„Ď-ďalej,“ zakoktala teda.

I keď on už drzo prekračoval prah čarami dobre chráneného príbytku, stále ťahajúc obhorené čierne mäso. A že to bol kus!

Nezmohla sa na slovo. Stála na mieste, len ruku s varechou spustila k telu. Vedela, že sa nemá vypytovať. Dobrog vždy rád povedal, prečo prišiel.

Nechcela sa s ním bratať. Hoci bolo jasné, že nebude mať pokoja, kým dlh nesplatí. A nebolo pochyb, že jeho splatenie si bude vyžadovať.

A bodaj by! pomyslela s vzápätí. *Čím prv, tým lepšie!*

Zároveň jej tá možnosť naháňala strach. Nech by požiadal o čokoľvek, nič dobrého od neho neočakávala. Nemohla by odmietnuť, ohrozila by nielen seba.

„Máš šancu splatiť dlh,“ začal bez úvodu. Tlustou rukou, ukazovákom hádam širším než jej rameno, ukázal na mäso. „Schováš mi to, kým si po to neprídem. Dole v pivnici,“ otočil sa k jej tajnému vchodu do podzemia.

Striaslo ju. Vtedy mu ho ukázala, bola na tom ozaj zle.

„Na ako dlho?“ obávala sa zápachu. Aby jej nevyhadzoval na oči, že sa pokazilo! Krvavé ružové miesta prezrádzali, že rozhodne nebolo kvalitne vyúdené. Ona udiareň nemala. A hoci bolo v jej pivnici dosť chladno, dlho v nej mäso nevydrží.

„Len do soboty.“ Taká bola dohoda. Stanoviť, čo za to. „Dovtedy ho zopárkrát navštívim. Potom sa ho navždy zbavíš. A nielen ty. Naveky bude od neho po-

koj,“ nenávisťne syčal pomedzi zuby.

Ešte len teraz ju opantala hrôza. *Povedal HO!* Lepšie sa prizrela kusu zmotanému v reťaziach. Mohol to byť človek?!

„Je to pán mesta,“ Dobrog sa rozrehotal so spokojnou prevahou. „Dopanoval! Mesto bude navždy oslavovať meno svojho zakladateľa,“ vysmieval sa slovám, ktoré často vykrikovali hlásnici. Chytal sa pritom za brucho a zakláňal sa dozadu. „Možno nie. Možno privíta nového pána,“ usekol zlovestne.

Mesto práve oslávilo ďalšiu storočnicu. Povrávalo sa, že jeho zakladateľom je súčasný pán Arik. A tiež sa povrávalo, že je upír.

Momentálne kus mäsa pohodený na zemi.

Povery o tom, že si mesto založil ako farmu pre osobné potreby, nedokázali prekryť fakt, že prosperovalo a kvitlo do krásy. Rozrastalo sa. A bohatlo predovšetkým z remesiel a obchodu.

Čo využívali takí bastardi ako Dobrog a jeho kumpáni, aby kupcov s plnými vozmi prepadávali na cestách lesom. Medzi zbojníkmi a pánom vládla kvôli tomu vojna. Bežní občania o nej možno ani netušili.

Dobrog nebol nadmieru inteligentný, ani obratný, nikdy by sa skutočne neubránil. Lenže zlé jazyky tvrdili, že povoláva temné sily. Na čo iní namietali, že upír je sám o sebe temná sila.

Deina Arika nepoznala. Isteže, počula o ňom miliónkrát. Nezúčastňovala sa na mestských slávnostiach, s radosťou vynechávala akékoľvek spoločenské príležitosti, ale aj k nej sa donieslo, že „chová“ stádo ľudí v pivniciach hradného paláca a živí sa ich krvou. Nevoľky jej myšlienky zablúdili k pánovi mesta, o ktorom ako o človeku uvažovať radšej nechcela, ak ho mala držať ako kus mäsa.

Ibaže nikto nespomínal nezvestných, ktorí by nie-

komu museli chýbať, keby sa strácali v podzemnej far-
me nevoľníkov. Mesto bolo považované za bezpečné
a s dobrou povestou. Ľudia sa bez obáv korzovali po
uliciach aj dlho do noci.

Čo sa dalo chápať, keďže v ňom hliadkovali Železní.
Na rozdiel od okolitých lesov. Čiernych a nebezpeč-
ných. Strážcovia zákona, prezývaní podľa zbroje, ktorú
nosili, podliehali jedine rozkazom kapitána. A ten
bol podriadený priamo pánovi mesta. Spolu sa starali
o poriadok a dozerali na občanov. Kupcom poskytovali
ozbrojený sprievod, ak oň požiadali.

Dobrog nečakal. Chytil okovu a potiahol mäso, teda
telo, k otvoru v podlahe, ktorý bežne nevidno. Darmo,
vedel, kde je.

Mávla do vzduchu, poklop sa neochotne zviditeľnil.
Dobrog ho otvoril a upír tupo dopadol na dno pivnice.
Reťaz musela byť vpálená do kože, lebo na nej ostávali
kúsky priškvareného mäsa. Zrejme bola postriebrená,
aby bol účinok výraznejší. Druhý koniec stále pevne
zvieral v rukách Dobrog. Tučný barbar fučiac schádzal
po rebríku, dole do útrov chladivej pivnice.

Deina sa roztriasla odporom. Nechcela zísť za ním,
ale asi bude musieť.

Zastala až dole na poslednom stupienku, Dobrog si
zatiaľ zapálil faklu a väzňove údy poupínal do reťazí,
ktoré pribíjal do steny. Asi by to bolo bolestivé, keby
bol pán mesta pri vedomí. S hnátmi do strán a krkom
v obojku sa začínal podobať na človeka.

Ozrutný zlodej sa v pivnici pohyboval, akoby mu pa-
trila. Mladá čarodejníca nenamietala.

*Ak týmto navždy vymažem dlžobu, musím jeho pový-
šenectvo vydržať. Potom zasa budem proti nemu bojovať
ako za starých čias.*

V duchu spriadala plány o svetlej budúcnosti bez
temného záväzku.

Zostúpila na podlahu z udupanej hliny a ostala stáť pri jedinej únikovej ceste, pri rebríku.

„U teba ho nikto nebude hľadať,“ spokojne skontroloval reťaze. Skoro ju prevalcoval, keď sa vrhol k východu. Stúpil nazad do izby a užíval si vedomie, že ju spolupráca s ním ničí.

„Občas...“ ťažko odľukoval, „za ním...“ namáhajúc si kĺby zastal navrchu, „zájdem.“ Pozrel sa dole na ňu. Brada sa mu rozostúpila do škodoradostného úškrnu plného sivočiernych zubov. „Potešit ho.“

Vlasy sa jej dupkom stavali. Nepohla sa ani o krok, ešte stále sa jednou rukou pridržala rebríka, ktorý sa otriasal, hoci Dobrog dávno vyliezol.

„Je na tebe, aby ho tu neľadali Železní,“ strčil do pivničného otvoru obrovskú hlavu a takmer celý ho zabral so všetkými chlpmi a vlasmi. Nato sa ťažko stenajúc zdvihol. Počula ho odchádzať.

Keď úplne osamela, prizrela sa rozvešaným častiam tela. Vyzerali ako trofej poľovníka.

Dobrog si u mňa zriadil lovecký salónik.

V tej chvíli nebolo dôležité, akým bol pán mesta človekom, toto by neželala ani nepriateľovi. Napriek tomu musela napomáhať bytosti, ktorú za nepriateľa považovala a neznášala najviac na svete. Nemala na výber. Sama sa zakliala. Zaprisahala sa najhorším možným spôsobom. Teraz nemohla slovo nedodržať.

Sklopila zrak, sklonila hlavu. Hanbila sa pred sebou. Vzdychna si a zobrala fakľu.

Pán mesta je upír.

Rada by si nahovárala, že je po smrti, nato však Dobroga pridobre poznala. Nenechal by ho tak ľahko odísť. Bude ho trápiť a týrať, aby si víťazstvo vychutnal.

Aspoň v pivnici sa upírovi ulaví, po tme a v chlade, utešovala sa.

Zasvietila mu na miesto, kde pravdepodobne bývala

tvár. Ani lebku nebolo možné rozpoznať v oškvrčanom chuchvalci. Radšej ho nechala tak a vyšla hore. Zavrela za sebou poklop a zakliala ho pre ľudské oči.

Ak o ňom Dobrog vie, nemusí vedieť každý. Ešte stále je to tajný vchod.

A zasa bude!

Tolko si chystala na Dobroga, len dlh ju držal stranou. Zakrátko ho splatí. A potom mu ukáže, naničhodníkovi!

Vyšla radšej do lesa na bylinky. Nedokázala by pokojne vyvádzať s vedomím, že dole niekto trpí.

Aspoň, že ho nepočuť. Nezniesla by, keby stenal.

Vlastné myšlienky a svedomie však umlčať nedokázala. Nahovárala si, že ide na bylinky, no v skutočnosti vyšla na lov.

Upír. Živí sa krvou a sily sa mu zídu. Nebude ľahké vydržať Dobrogov záujem. Mohla by som pre neho obetovať... trochu krvi... zo zvierata. Veď bežne obetúvam, keď treba. Prečo nie teraz?

Chytila zajaca, ani sa nebránil. Darmo, zvierka k čarodejnici oddane pricupkalo, ako mu nakázala.

Ale, nie a nie! Už mu nožom pod krkom pritlačila, akosi jej nešlo zarezať.

Je iné obetovať pre dobrú vec. No takto?! Zabiť, aby sa upír nacical?

Zavraždiť je to!

Zavraždiť? Veď aj človek pre hlad zabíja. Či je hlad hneď vražda?

Hlad ospravedlňuje, lebo taký je poriadok na svete.

Ona však chcela zvierka o život pripraviť pre upíra! A nedalo sa povedať, že pre dobro veci.

Aké dobro? Čo je dobrého na tom, že niekto, kto mal byť mŕtvy, cicia krv? A potom, cicia vôbec zvieraci?

Predsa mu nemôže narezať človeka!

Možno je horší ako Dobrog. Čo ja viem?!

Vzdychla si.

Zomrie v ťažkých bolestiach, namietal jej vnútorný hlas. Sama k tomu svojou nečinnosťou prispeješ!

Zomrie aj tak! Dobrog mu nič nedaruje. Ešte sa s ním zabaví.

A ty mu s tým pomôžeš.

Pomôžem, lebo nemám na výber!

Aspoň zmierniť bolesti by si mu mohla. Nech naberie silu, možno sa ubráni. Oslobodí. Pomstí sa Dobrogovi za všetko zlo, čo kedy komu napáchal. Za všetkých, aj za teba. Nech ho len vycicia!

Znovu pritlačila na krk nevinnej duši.

A čo potom? Ktovie, ako je to s tou ľudskou krvou?! Kolkých pre krv zmárnil? Nemá právo na zľutovanie, dávno mal ležať mŕtvy!

Pustila zajaca. Nedokázala obetovať pre upíra. Keby v pivnici umieral anjel, možno by obetovanie zvládla. Takto to nepôjde. A anjeli sa krvou neživia.

Vrátila sa do chyže. Len čo odstavila kotlík z ohňa, ozvalo sa šplechnutie na dvere. Usmiala sa.

Žabiak.

Hneď sa napomenula, že ho tak nesmie volať. Odkeď jej prezradil, že to nemá rád a volá sa Gabriel, často bojovala, aby ho nahlas oslovila správne menom.

„Ďalej,“ pozvala priateľa, nech nestojí dlhšie na suchu. Nerobilo mu to dobre na pleť.

Vbehol dnu a rýchlo spolu k stolu prisunuli sud s vodou, ktorý stával pod oknom. Každý deň v ňom vymieňala vodu. Skočil do suda a už mu nad hladinou trčala iba hlava. Aj tú občas ponoril, aby sa ovlažil.

„Čo nového?“ usmial sa zeleným úsmevom, keď konečne zmáčal telo rovnakej farby.

Nikdy nezisťovala, kto mu šije odevy. Na pestrosť si nepotrpel. Vyzeral premočený, no všetku vodu si pekne držal pohromade. Neostávali po ňom mláky. Oblek s lekom v náprsnom vrecku mu bol akoby o číslo men-

ší, košeľu nenesil, takže mal skoro až po brucho odhalený vyziabnutý zelený hrudník. Rovnako aj nohavice pôsobili, akoby krajčír nemal dosť látky, aby ich došil. Zato na klobúk si potrpel a neskladal ho z hlavy, hoci sa kvôli nemu musel vo dverách skloniť. Topánky nemal. Asi by sa mu do žiadnych nezmestili blany medzi prstami, možno by ho tlačili. V ušiach mal zavesené dva prstene namiesto náušníc.

Znervóznela. Doteraz mu nič netajila a ani teraz to nemala v úmysle. Dobrog jej zatajovať vyložene neprikázal. Len sa nedokázala upokojiť. Naberala dych, aby mu vyjaviła, čo sa prihodilo.

„Dobrog,“ začala.

Jej prejav náhle prehlušil hrôzu naháňajúci rev z podzemia. Žabiak skoro vyčľupol na zem. Vyvalil na ňu obrovské zelené oči.

„Si ho zavrela?“ zle pochopil neľudské skuvíňanie vychádzajúce z podzemia.

Isteže, vedel, že Dobroga úprimne neznáša. Ale aby uveril, že je schopná zavrieť ho a týrať, to by nepovedala.

„Nie,“ sklopila zrak, roztriasli sa jej ruky. Hoci keby zavrela Dobroga, cítila by sa teraz lepšie.

Prešla na druhú stranu stola a sadla si Žabiakovi na proti. Bolestivé výkriky sa jej zarezávali do srdca.

„Požiadal ma, aby som splatila dlh,“ spustila nešťastne.

Zelený muž sa nadýchol, že voľačo povie, ale dlhočizné „ááá“ ho znova zaskočilo, až ním trhlo k vchodu do pivnice, ktorý nevidno. Zadíval sa na neporušenú podlahu.

„Vraj zajal pána mesta,“ zašepkala, keď krik na chvíľu ustal.

„Vraj?“ neveriacky k nej natočil tvár. „A koho máš dole?“ Vedel, že má dole pivnicu, hoci ho jej existencia doteraz nezaujímala. Práve zistil, že má dole aj niekoho, kto trpí.

„Asi pána mesta,“ začala. „Nepoznám ho,“ dodala

rýchlo.

„Má dlhé blond vlasy a modré oči,“ sypal zo seba, akoby to bolo dôležité. Až sa začudovala. Pochopil jej prekvapený výraz. „Dúfam, že to nie je on. Arik je dobrý chlap. Nezaslúžil by si dostať sa Dobrogovi do rúk,“ bľabotal prirýchlo, asi dúfal, že by tým mohol niečomu zabrániť.

Pod silou zeleného pohľadu sklopila zrak a sklonila hlavu.

„Ťahal ho po slnku, nedal sa rozpoznať. Bol celý obhorený.“ Nadýchla sa a tíško dodala: „Nikdy som ho nevidela.“

Stíchli. Hrôza im prerástla do srdc. Keď sa znova ozvalo zúfale bolestivé kričanie nešťastníka z podzemia, obaja nadskočili.

„Musíme mu pomôcť,“ navrhol Žabiak a rýchlo sa ponoril do suda. Citové vzplanutie ho vysušalo.

„Ako?!“ hnevala sa, keď znovu vytiahol hlavu. „Vieš, že musím splatiť dlžobu. Zaprisahala som sa pre nevinné deti!“ okríkla ho.

Dobre vedel, ako to bolo, povedala mu. Obaja očakávali, že dlžobu raz splatí. Len si nemysleli, ba spoliehali sa, že to nebude také zlé.

„Čo presne Dobrog očakáva?“ hútal nahlas za oboch.

„Nič. Nič viac, len nechať ho tu do soboty,“ aj sa nádejala, že spolu na niečo prídu. Stále menej sa jej páčila účasť na Dobrogových špinavostiach.

„Iné nič?“ uisťoval sa Žabiak.

Pokrútila hlavou a premýšľala, či ozaj iné nič.

„Nemáš držať tajnosť alebo niečo také? Mohli by sme povedať Železným, nech ho oslobodia,“ predčasne sa zaradoval, oči sa mu ešte väčšmi vyvalili z jamôk, preto ho sklamarlo, že krúti hlavou.

„Do soboty musí byť tu,“ dala sa vysvetľovať. „Ak ho niekto oslobodí skôr, nesplatím dlžobu,“ prikývla si ne-

spokojne. „Preto ho sem dal. Verí, že ho nenájdu.“

„Možno sa odtiaľ prebije!“ zadúfal Žabiak.

„A čo potom?!“ už sa zlostila. Žabiak bol taký nechápavý! „To by som predsa tiež nesplatila dlžobu! A Dobrog vymyslí niečo ešte oveľa horšie!“ tresla do stola a postavila sa. Odvrátila od Žabiaka tvár, akoby on bol na vine, že si nevie rady.

„Toto je aspoň upír,“ zmierlivo sa vrátila, pravačkou ukazujúc do zeme. „Živí sa ľudskou krvou. Mohol to byť slušný človek.“

Teraz hlavou krútil Žabiak. Chcela sa nazlostiť, no včas ju gestom ruky, ktorú rýchlo ponoril späť do vody, zastavil.

„Krvou sa živí. Ale čo viem, dostáva ju od dobrovoľníkov.“ Uškrnul sa. „Vraj dobrovoľníčok. Inak kde môže, tam dobre robí, veď jeho mesto je usporiadané a bezpečné. A dokáže plávať bez nádychu!“ tým zrejme obhajobu vygradoval, lebo skoro vyskočil zo suda. Včas sa spamätal a zasa sa ponoril. Hrozné zavíjanie z pivnice ich rozhovor opäť prerušilo.

„Ukazoval si mu dušičky!“ akoby ho kárala, lebo si uvedomila, že museli byť spolu v rybníku pri lese. V tom teda nevidela poľahčujúcu okolnosť.

Žabiak zahanbene prikývol, oči upriamené na hladinu vody v sude.

„Ale vyčítal mi. To by sa ti páčilo. Že by som občas mohol pomôcť,“ šušlal si popod nos. Odrazu odhodlane zdvihol hlavu a hlasno sa bránil: „Nemôžem! Vieš, že nemôžem. Mám to dané. Kto padne do vody, toho musím...“ radšej nedopovedal. Pridobre vedel, že ani jej sa to nepáčilo. Niežeby nechápala, aká je podstata jeho práce. Vadilo jej, že ho baví.

Ešteže znovu zarumádzgal ten v podzemí, debata sa mohla pokojne obrátiť proti Žabiakovi. Kolkokrát ho nahovárala, aby zvažoval, kto sa topí a či nestojí za

záchranu. Ale on len, že musí byť objektívny. Nemôže poznať súcit.

„Spútal ho?“ vyzvedal ďalšie podrobnosti.

„Je v reťaziach,“ nespokojne sa od neho odvrátila.

„Asi striebro,“ dodala.

„Ten!“ tresol do vody, až vyšplechlo. „Nestačí mi, že ho nechal spáliť na slnku, ešte ho týra striebrom?! Takto sa ani nezahojí. Striebro ho oberá o sily a krv nemá,“ naozaj zosmutnel.

„Nemôžeš ho aspoň odopnúť?“ navrhol pán rybníka.

„To by sa Dobrogovi určite nepáčilo. A čo ak mi zdúchne?“ namietala. Splatenie dlhu jej roky zväzovalo ruky. Stiahla sa z mesta, odišla na samotu, aby zbytočne neťahala Dobroga medzi ľudí. Rád sa chodil pripomínať. Teraz sa ho mohla navždy zbaviť.

Upír! Stále lepšie ako nevinná duša.

Netešilo ju to, ale na druhej strane, raz žiadosť o splatenie dlhu musela prísť. Vydreží do soboty a nikdy viac nebude napomáhať zlu. Ani za cenu ktovieakého dobra.

„Áááááh,“ ich úplne paralyzovalo, aj voda v sude hrôzou stuhla.

„Pôjdem ja,“ Žabiak sa zdvihol na odchod.

Normálne by ho zdržovala, dnes jeho odchod uvítala. Dráždil ju pohľad do jeho očí. Výčitky, ktoré sama ťažko znášala, v nich čítala ako v knihe. Zároveň dúfala, že Žabiak niečo vymyslí. Čokoľvek, čím by pánovi mesta pomohol, hoci ona mu bude naoko brániť.

Po Žabiakovom odchode ešte chvíľu zvažovala, čo by bolo najrozumnejšie vykonať. Čoskoro však tma pohltila každý kút jej príbytku, tak sa uložila na spánok.

Lenže bolestivé výkriky toho dole jej nedali usnúť.

Odkliala otvor v podlahe a zišla za ním.

Skrúcal sa okolo reťazí, zviňal sa od bolesti. Už vyzeral skoro ako človek... niekoľko rokov po smrti. Lebka aj ostatné hrubé kosti sa črtali zreteľne, obhorené mäso sa stiahlo, holá koža bez mäsa sa napla, očné jamky ostali bez očí, ba z tváre neprečnieval ani nos.

Znovu ho skrútilo. Všimla si, že z miesta, kde sa mu koža dotýka reťaze, stále syčí a vychádza odtiaľ dym. Striebro. Pálilo ho, hoci inak by sa možno dal do poriadku. Niekedy býva nesmrteľnosť nepríjemná.

Nemôžem ho zvesiť! Zahriakla neovládateľný prúd svojich myšlienok. Možno by ma napadol, ani by som sa mu nedivila. Nemôžem riskovať. Nie kvôli sebe, kvôli Dobrogovi. Darmo ma Žabiak presviedča, aký je Arik dobrý chlap.

Dobre vedela, čo znamená boj o život. V núdzi by ju napadol a ušiel by. Ak by aj prežila, dlžobu by nesplatila. Ale upíra jej bolo ľúto.

Zvesiť ho nemôžem. No niečo urobiť môžem.

Vybrala sa hore do izby a potom s košíkom do lesa. Ona sa po tme nebála. Zapálila si svietielko v dlani. Nemusela sa vláčiť s lampášom, ako ostatní. Stačilo prehovoriť oheň, aby jej robil spoločnosť.

Usmiala sa. V tichu medzi stromami si vydýchla. Ťažoba viny ju tak negniavila. Pociť, že robí niečo, ak nie pre záchranu, tak aspoň, aby sa mu uľavilo, jej pomáhal.

Nájdem lúčavku, po polnoci jej sila narastá. Pridám mucholapku a prihodím magický koreň, ešte ho trochu ostalo.

Už sa brieždilo, keď sa vracala domov. Z diaľky počula strašné výkriky. Úsmev sa jej z tváre rýchlo stiahol, telom otriasli výčitky a nesúhlas. Nemala by napomáhať

Dobrogovi. Za žiadnu cenu.

Lenže keby ona bola vierolomná, čím by sa od Dobroga líšila? Nepochybne by potom ubližoval iným, aby zachraňovanie oľutovala.

Bylinky stĺka rýchlo, s mažiarom skoro zoskočila do otvoru v zemi.

Ak ju pán mesta postrehol, bolesť priveľmi prehlušovala jeho ostatné záujmy, nijako sa neprejavil. Len sa skrúcal v krčoch.

Vyzeral inak. V kostnatej tvári vyčnievali očné buľvy bez viečok a vytvoril sa nos. Na hlave sa ježili náznaky žltých vlasov, kosti pokrývala súvislá koža bielo-bielej farby.

Podišla k jeho pravej ruke, konečne ju zacítil a spozoroval. Hrozivo vypúlené oči ju sledovali. Ústa stále nemali pery, len zuby už vytvárali súvislý rad.

Nemohla mu hľadiť do očí, priveľmi v nich chýbal výraz, aby ho chápala a celý jeho zjav jej naháňal zimomriavky výčítiek. Medzi prsty nabrala za hrst prášku z magických bylínok a rozsypala ich nad striebornou okovou zariekajúc: „Zviaž bolesť a leť.“

Prášok sa vznášal vo vzduchu. Vtom akoby do neho fúklo, zatrblietal sa a zmizol.

To isté zopakovala nad druhou rukou, očné buľvy ju sledovali. Pohol ústami, uľavilo sa mu. Otvoril ich. Zvnútra však boli prázdne. Zachrčal a zasa ich zavrel.

Viac nezvládla, nemohla viac urobiť. Odvrátila sa od neho a vyšla po rebríku. Šla si rovno ľahnúť.

Prebrala sa na obed a horúčkovo sa pustila do práce. Predstavy o Dobrogovi a jeho zábave prebýjala neúnavnou činnosťou. Veď vdova po obuvníkovi má choré deti, potrebujú bylinky. *Bylinky, mastičky!* Kričala si do úvah,

aby prehlušila myšlienky na väzňa.

Kotlík s vodou zavesila nad oheň a postupne pridávala potrebné ingrediencie. Zariekala a sústredila sa, jej vlasy sa z tmavo-čiernej sfarbovali na hráškovu zelenú, ako vždy, keď prelievala množstvo magickej energie.

Zdola konečne nevychádzal ani hlások. Pomohla mu a cítila sa zato príjemne.

Večer si obuvníková vdova prišla po medicínu. Z vďačnosti bozkávala ruky čarodejnici, ktorú pokojná letná noc konečne uspávala príjemnejšími predstavami.

Budem voľná. Navždy sa zbavím Dobrogovej neželanej prítomnosti a návštev. Zaklajem pred ním dvere. Nebude si chodievať, ako sa mu zapáči a pozvanie viac nedostane!

Ráno, ktoré býva múdrejšie večera, opäť vyťahovalo na svetlo temné možnosti. Pustila sa teda do prípravy ťažších kombinácií pre zložitejšie prípady.

Najvyšší čas zavariť si do zásoby, veď po lete príde jeseň a hneď po nej zima... Jeden nikdy nevie, kedy sa zídu!

Cítila potrebu venovať sa niečomu inému než osudu nešťastníka v podzemí.

Bude potrebovať krv. Hučalo jej v hlave. *Dobrog mu nič nedaruje.*

Čššš. Čššš. Čššš.

Miešala a sústredila sa na prácu. V malom mažiari krvopotne drvila svoje svedomie. Krvopotne. Krvopotne. *Krv...*

Odzrazu sa rozrazili dvere, vôbec ho nepočula prichádzať.

„Pozvi ma!“ zakričal Dobrog isto v dobrej nálade, lebo bradu mal rozdelenú radom šedých zubov.

„Ďalej.“ Najradšej by ho oplúla šípiac niečo nekalé. Bála sa o toho dole.

„Prišiel som si skontrolovať tovar,“ uchechtol sa svojmu duchaplnému vtípu. Do dverí by nevošiel, keby sa nesklonil.

Rukou rýchlo mávla do vzduchu, aby nedostal príležitosť o zviditeľnenie vchodu požiadať. Nemohla by odmietnuť a pripadala by si ešte väčšmi pokorená.

Čššš. Čššš. Čššš.

Privierala oči a vrátila sa k miešaniu. Nezvykla pri varení nahlas zariekať. Ani teraz nie, len šeptom. Aby nepočula, čo sa bude diať dole.

Ozval sa zúfalý rev a hurónsky smiech. Nuž, nebol to Dobrog, kto reval od bolesti. Po líci sa jej kotúlali slzy, ale ďalej vytrvalo miešala bublajúcu zmes.

Prečo som bezmocná?! Či stojí moje slovo zato, aby niekto iný trpel?

Začula fučanie starého zbojníka a praskanie rebríka pod náporom jeho ozrutného tela. Nepozrela sa na neho, ani keď vyšiel k nej.

„V sobotu na obed,“ povedal.

A ona spokojná, že upresnil čas utrpenia, konečne sa mu pozrela do očí.

„Chytaj!“ zasmial sa a hodil do nej niečo. Až keď to letelo vzduchom, zistila, čo letí.

Oči.

V poslednej chvíli pustila varechu a pokúsila sa ich zachytiť. Vyšmykli sa jej, odrazili sa ešte o kúsok vyššie a padli do kotla. Neponorili sa, plávali na povrchu a vyčítavo na ňu hľadeli z hladiny.

„Nie!“ vykrikla hrôzou s plačom.

Dobrog sa spokojne zabával a s hlasným smiechom vyšiel z domu.

„Čo ti urobil?“ o pár chvíľ nato vbehol dnu vystrašený Žabiak dverami, ktoré Dobrog zabudol zavrieť. Žabiak pozvanie nepotreboval, sám o tom však nevedel. Urobila pre neho výnimku, o ktorej netušil. Dostal dokonca